

El conte. Premis Càlam

Publiquem els contes guanyadors del Premi Càlam de narrativa breu d'enguany que organitza l'Àrea de Cultura, Festes i Joventut de l'Ajuntament de Torroella de Montgrí

Em sento sola

Alba Quartet Derblàs (àlies d'Eduard Batlle)

Categoria: adults

Em sento sola, de fer estic sola, molt sola. Vull estar sola, crec que tots necessitem estar sols en aquests moments. Em recolzo amb els colzes sobre els genolls, l'ambient és fred i m'aguanto el cap amb les mans.

Alguna cosa no va bé, o això em sembla. Sé que ho haig de treure, fa massa temps que ho porto dins meu i gairebé em poso a plorar. M'estiro els cabells i apreto amb les dents.

Les mans ens suen i els peus em tremolen. Ja m'havien avisat que aquestes coses t'acaben fent mal, molt de mal.

Se'm fan arrugues per tota la cara fins que deixo anar tota la ràbia. Gairebé crido i em veig reflectida en el mirall.

Sembla que tot ha passat. Si, per fi tot ha passat.

Em frego, em cordo, tiro de la cadena i em rento les mans. Sóc una dona nova.

La nova guerra

Narcís Font

Categoria: juvenil A

“Hi ha hagut una explosió”, sento a dins meu, però per la informació no puc contrastar on i el què. Surto al carrer, el cel és vermell i no veig a ningú. Intento recordar qui sóc, què faig aquí, però no puc, només de pensar-hi em sento frustrat. De sobte veig algú, però quan m’hi acosto, marxa. Penso, potser és un somni, tanco els ulls i els torno a obrir, però estic al mateix lloc, al mig d’un carrer desert sota un cel que no comprenc perquè és vermell. Els torno a tancar, però se m’obren sols per por a una cosa que no conec. Al cap d’una estona veig passar un avió, jo faig senyals i de sobte llança una bomba, jo tanco els ulls i aquest cop no els torno a obrir.

Fins que em desperto en un lloc immens amb molta gent, però estan tots dormint, els intento despertar, però no puc. Començo a cridar en busca d’ajuda, però l’únic que sento és el meu propi eco. Al cap d’una estona trobo una porta i entro a una altra sala, torno a travessar una altra porta i aquest cop surto al carrer. El cel és verd i els rètols estan escrits en un idioma el qual jo no puc arribar a desxifrar.

He caminat durant molt de temps, i al cim de la muntanya trobo un grup d’homes armats i amb màscares de gas, els saludo però no em responen i de sobte veig venir un altre grup que no puc concretar. De cop sento com alguna cosa em travessa el pit i caic a terra sense poder fer res.

El cavaller del mirall

Eudald Cadanet

Categoria: juvenil B

Hi havia una vegada un petit poble, perdut enmig de les muntanyes, que vivia atemorit des de feia molts anys per la presència molt ferotge. El dragó era un animal volador de mides molts grosses, amb la pell recoberta d’escames d’un color verd lluent i unes grans ales que plegava damunt la seva esquena, recorreguda de cap a cap per una cresta de color de foc. Habitava en una cova, alta com un campanar, situada en un cingle de difícil accés a la part de dalt de les muntanyes que vorejaven el poble.

De tant en tant, el malèfic animal sortia del seu amagatall, baixava cap al pla, i perseguia fins agafar a qualsevol vilatà que trobés despistat, preferentment nois i noies ben joves i tendres (segurament per allò que eren de més bon rosegar), i se'ls emportava al seu refugi per devorar-los.

Després de molt de temps de viure amb l'angoixa d'estar sempre pendants del cel, tot esperant l'arribada de l'afamat dragó per córrer a amagar-se, la gent del poble, que ja en tenia la mosca al nas de la situació, degut també a què havien intentat ja varies vegades sense èxit, acabar amb el monstre, varen demanar a l'alcalde que convoqués una reunió amb tots els habitants per buscar una solució definitiva.

Després d'escoltar idees i suggeriments de tothom, i veient que ningú del poble tenia el valor suficient per enfrontar-se amb el dragó (gairebé a totes les famílies hi havia antecedents de gent cruspida, es va acordar d'enviar un pregoner per les contrades dels voltants que fes saber que es recompensaria amb un sac ple de joies i monedes d'or a qui aconseguís acabar amb el maleït animal.

Després d'haver escampat la notícia per tot el país, varen passar molts i molts dies, amb noves desaparicions d'habitants dels pobles incloses, degut a les caceres del dragó, i ningú es presentava disposat a alliberar aquella gent del malefici que suportaven. Quan ja tot eren desànims, vet aquí que un bon dia es presentà al poble un rodamon amb aspecte, la veritat, no massa lluit, acompanyat d'un ase que, lligat damunt l'esquena, portava un mirall de la mida d'una persona. La gent, encuriosida, fent rotllana al voltant seu, li van preguntar on anava amb aquell mirall tan gros. Ell, totalment convençut del que deia, els va respondre:

- Vinc a matar el dragó i a fer-me ric gràcies als tresors que em pagareu.
- Desgraciat de tu! Com vols matar un dragó tan ferotge armat amb un mirall? Com no el matis de riure com gairebé fas amb nosaltres... ja, ja, ja!, li deien els habitants del poble. Però el jove, tot seriós, els va contestar:
- Vosaltres només preocupeu-vos de recollir els diners de la recompensa i tenir-los a punt quan torni, que la manera com el matí ja me n'ocupo jo.

Dit això, el noi, junt amb l'ase i el mirall, enfilaren muntanya amunt, cap al cau d'aquell que era més dolent que la tinya, tot escoltant el riure i les mofes dels vilatans.

Mentre anava pujant la muntanya, travessant una zona de bosc que hi

havia abans de d'arribar on vivia el dragó, el jove, va treure un punyal que duia i va tallar una branca d'un arbre, gruixuda com el braç, d'uns tres metres de llarg, i amb molta paciència va anar fent-li punxa fins deixar-la ben afilada com si d'una llança es tractés.

Poc a poc, camina que caminaràs, es va anar enfilant per l'estret corriol que donava accés a la part més alta de la muntanya fins arribar davant l'entrada de la cova. Tot seguit, sense fer soroll per no cridar l'atenció del monstre que habitava a l'interior del forat, es va posar darrera d'unes roques i va deslligar i descarregar el mirall de l'esquena del ruc. Traient tot el coratge, mica en mica, es va anar posant davant el forat de la gruta sempre amagat darrere el mirall, el qual subjectava fent-lo servir com un escut de cavaller, i amb el punxó a l'altra mà.

Quan va estar situat just davant el cau de l'animal va cridar:

- Dragó! Covard! Surt i lluita contra un de la teva mida i no pas amb la gent del poble que no es poden defensar!

L'animal, en sentir els crits, va sortir de l'amagatall i, només treure el nas per la porta, va veure un altre dragó, gros com ell mateix, que l'estava provocant davant de casa seva. Enfurismat més no poder, es va llençar, rabiós, de cap a aquell que posava reptar-lo, sense adonar-se'n que era ell mateix que es reflectia en el mirall. Just en el moment en què el monstre saltava damunt del seu rival, el jove va aixecar el bastó punxegut i li va clavar dins la boca, coll avall, aprofitant que la tenia ben oberta, tant que quasi li fa sortir pel cul. Amb el mateix impuls el mala bèstia, ferit de mort, va caure precipici avall fins a estampar-se contra les roques del fons que el varen acabar de rematar amb la patacada que es va donar.

Fou així com s'acabà el malson d'aquell poble per sempre més i com un rodamón, de qui amb els seus invents tothom se'n reia, es va convertir en el CAVALLER DEL MIRALL.

Vet aquí un gos, vet aquí un gat i aquest conte s'ha acabat.